

“Άνθρωπον ουκ έχω”: Η κραυγή αγωνίας της σημερινής εποχής

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Αφορμή για τις σκέψεις που ακολουθούν, στάθηκε η απάντηση που έδωσε ο παραλυτικός στον Ιησού στην γνωστή σε όλους περικοπή του Ευαγγελίου.

«Άνθρωπο ουκ έχω», μια αλήθεια ακόμα και στην εποχή μας που οι τρόποι επικοινωνίας έχουν πολλαπλασιαστεί με την (κατα)χρήση της τεχνολογίας. Η διαπίστωση της μοναξιάς, η μοναχικότητα των ανθρώπων, το κλείσιμο στον εαυτό μας, οι επιφανειακές διαπροσωπικές σχέσεις και δυστυχώς οι “συμβατικές συζυγίες”, παραμένουν μια θλιβερή πραγματικότητα.

α) Γράφει ο Αντώνης Σαμαράκης πως «ποτέ άλλοτε οι στέγες των ανθρώπων δεν ήταν τόσο κοντά η μία στην άλλη , όσο σήμερα και ποτέ άλλοτε οι καρδιές των ανθρώπων δεν ήταν τόσο μακριά η μία από την άλλη, όσο σήμερα» . Είναι γεγονός πως στις μέρες μας επικρατεί πολλή και αβάσταχτη μοναξιά. Είναι γεγονός πως ανάμεσά μας υπάρχουν και κυκλοφορούν « άνθρωποι μονάχοι» .

Η μοναξιά στα κόκκινα.

Το κλείσιμο ανάγκη.

Η απελπισία συντροφιά.

Η κατάθλιψη κυρίαρχος πολλών ψυχών!

Η διαπίστωση αυτή γίνεται ακόμα πιο τραγική όταν όλα τα παραπάνω συμβαίνουν μέσα στις οικογένειες, ανάμεσα στα ζευγάρια. Είναι συνηθισμένο αυτό το φαινόμενο πια στα σπιτικά της Ελλάδας μας εν έτη 2015. Νομίζουμε πως φταίει η οικονομική κρίση αλλά μάλλον μας βολεύει αυτή η δικαιολογία. Όταν η συζυγία από συνοδοιπορία και συμπόρευση, γίνεται θλιβερή και αβάσταχτη συνύπαρξη, όταν, αντί να είναι ο ένας για τον άλλο βοηθός, γίνεται πρόβλημα, όταν ο άλλος αντί να είναι ο παράδεισός μας, μετατρέπεται στην κόλασή μας, τότε η πραγματικότητα είναι η μοναξιά μας. Και δυστυχώς δεν είναι λίγες τούτες οι περιπτώσεις.

β) Υπάρχουν όμως και οι περιπτώσεις που «έχουμε άνθρωπο». Βέβαια, η λύση είναι να είμαστε **εμείς** άνθρωποι για κάποιους άλλους. Πολλοί αδελφοί μας εγκλωβίζονται και μένουν στάσιμοι στην αναζήτηση φίλων και ανθρώπων που να τους αγαπούν. Λησμονούν πως θα έπρεπε πρώτα και κύρια να είναι οι ίδιοι για κάποιους άλλους φίλοι και συνοδοιπόροι. Με τον τρόπο αυτό δεν θα υπήρχε μοναξιά στις ζωές των ανθρώπων.

Οι σχέσεις των ανθρώπων όμως, ακόμα και όταν υπάρχουν, λίγες φορές είναι σωστά προσανατολισμένες (προς τον ουρανό & την αιωνιότητα). Τις πιο πολλές φορές και όταν ακόμα έχουμε άνθρωπο ή όταν εμείς είμαστε για κάποιους άλλους φίλοι , δεν αποσκοπεί αυτή η επικοινωνία και η σχέση για την απόκτηση αρετών και την πνευματική οικοδομή μας. Αντίθετα για τα κοσμικά και τα επιφανειακά, είμαστε πρώτοι και ενωμένοι. Στην αμαρτία διαπρέπουμε όλοι μαζί.

γ) Ας κάνουμε όμως ακόμα μια διαπίστωση. Βλέπουμε πως τα μέσα επικοινωνίας στις μέρες μας βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη και άνθιση. Η σύγχρονη τεχνολογία κατακλύζει την καθημερινότητα μας. Οι τρόποι που μπορεί κάποιος να επικοινωνεί

με τους άλλους είναι πάρα πολλοί.

Και όμως, όλα δεν είναι αρκετά και ικανά να σπάσουν την μοναξιά.

Και όμως, όλα αυτά είναι και παραμένουν επιφανειακές και πολύ ρηχές προσπάθειες επικοινωνίας.

Γιατί ο καλύτερος τρόπος επικοινωνίας και προσφοράς είναι αυτός της προσευχής.

Γιατί ο πραγματικά αγωνιζόμενος και υγιής σκεπτόμενος Χριστιανός θα είναι χωρίς δυσκολία και επιδεξιότητα φίλος και αδελφός.

Γιατί μέσα στην Εκκλησία και συγκεκριμένα μέσα στις Ενορίες μας βρίσκουμε τον τόπο μα και τον τρόπο αυτής της ευλογημένης επικοινωνίας.

Μακάρι έτσι να πορευόμαστε και να αναπαύουμε στη ζωή μας.

ΑΜΗΝ !!!